

משחקים בעץ: הפסלים היפייים של האמן ווילי ורגינר

האמן האיטלקי מגלף ביד את הפסלים השלו. עכשיו הוא מציג תערוכה בישראל

רעות ברנע 06.10.19 09:00

במבט ראשון נראים פסליו הגדולים של ווילי ורגינר (Willy Verginer) כאילו עשויים קרמיקה. למרות שהם צבועים בצבעי מט, מונוכרומטיים יחסית, הם משדרים משהו מאוד חמים ומזמין.

אבל כשמתקרבים מבינים שבעצם מדובר בפסלי עץ, אותם מגלף ורגינר בעבודת יד - תהליך שלוקח בין כמה שבועות לכמה חודשים לכל פסל, תלוי בגודלו.

קראו עוד בכלכליסט:

- [יצירה של בנקסי שבה חברי הפרלמנט הבריטים מצוירים כקופים נמכרה ב-12.2 מיליון דולר](#)
- [ביקורת סרט: לרחף בחלל עם בראד פיט](#)
- [ימי הביניים שלי: הצלמת אלינור קרוצ' מתעדת את שנות ה-40 לחייה](#)

"קלאס" היא תערוכת היחיד הראשונה של ורגינר (62) בישראל והיא מוצגת בגלריה זימאק בת"א (עד ה-25.10). למרות שורגינר אינו אדם צעיר, באמנות פר אקסלנס הוא עוסק רק בשני העשורים האחרונים.

צילום: אוראל כהן

האמן האיטלקי ווילי ורגינר. "חשוב לי להכניס הומור לעבודות"

"גדלתי בברסוננה, עיר בצפון איטליה באזור הרי הדולומיטים", הוא מספר. "היום אני חי ועובד בכפר אורטיסי הסמוך. זה אזור ייחודי לאיטליה שנודע בפיסול בעץ. האזור הזה נחשב לבירה האירופאית של בעלי מלאכה שמגלפים בעבודת יד פסלי עץ לכנסיות. כל המאסטרים הגדולים בתחום עובדים בכפר". ורגינר למד את עבודת המאסטרים המסורתית בגיל מוקדם, עבד והתפרנס ממנה. לפני כעשרים שנה החליט להתפתח לכיוונים אמנותיים יותר.

תי לעשות דברים שיתנו ביטוי לנושאים שחשובים לי, כמו הטבע, האדם, הסביבה". מאז הוא עובד על הפסלים שנוצרים בטכניקה המסורתית, אך בסקאלת דימויים שונה לגמרי. התהליך כולו מתבצע בעבודת יד: הוא מקבל ים גדולים של עץ אותם מכינים עבורו במיוחד, ומהם הוא מתחיל לגלף, שלב אחרי שלב, את הדימויים עצמם. ים והילדות שמופיעים בעבודותיו הם לרוב ילדי הכפר, שמשמשים עבורו כמודל חי. "בחלק ניכר מהעבודות אני נמש גם בעצמי, בגוף שלי, כמודל" הוא מסביר. "כמעט כל הפסלים בהן אני מציג דמות של גבר - זו בעצם דמותי

תחילת שנות ה-2000 הוא מציג באופן קבוע בתערוכות ברחבי העולם, בשנים האחרונות הציג בין השאר ה"ב, צרפת, הולנד, קנדה, ועכשיו לראשונה גם בישראל. הקשר בינו לבין הגלריה הישראלית נוצר, כמו בהרבה ים בימינו, דרך האינסטגרם בו צפה אוצר הגלריה ירון הרמתי בעבודותיו והזמין אותו להציג במחזורותיו.

צילום: אוראל כהן

אל ורגינר

רוכה הנוכחית, "קלאס", כמו משחק הילדים הידוע, היא בעצם התכתבות של ורגינר עם רומן בשם זה של הסופר גנטינאי חוליו קורטאסר. "בעבודות, כמו בספר, המציאות כפי שאנחנו מכירים אותה אינה רלוונטית. הדמויות אסות על אנשים על-זמניים".

הכבודות שאולי משתמעת מההסברים הפילוסופיים אינה באה לידי ביטוי בויזואליות של העבודות: מדובר בפסלים קטיביים מאוד מבחינה ויזואלית, שובבים משהו, משחקיים ולעיתים אפילו בעלי הומור מכונן, כמו למשל הפסל בו כוב על חמור שמאחורי גללי החמור הצבועים זהב. "חשוב לי להכניס הומור לעבודות" הוא מסביר.

- מעריב
- <
- תרבות
- <
- אמנות ובמה

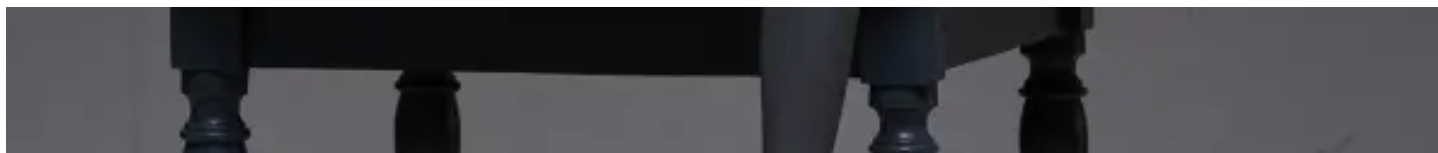
תרבות אמנות ובמה

טבע דומם ומרעיש: שני ענקים בשתי תערוכות מקבילות

יצירותיהם של שני אמנים בינלאומיים, דנה זלצמן
הישראלית ו-ווילי ורגינר האיטלקי, יוצגו בשתי תערוכות
חדשות הלוקחות שתיהן השראה מן הטבע

תגיות: ציור / אמנות

פסליו של וילי ורגינר (צילום: גלריית זימאק)

למה לקרוא כשאפשר להאזר...

1.0x

by **Trinity Audio**

00:00

00:15

יצירותיהם של שני אמנים בינלאומיים דנה זלצמן הישראלית ו-וילי ורגינר האיטלקי יוצגו בשתי תערוכות חדשות בגלריית זימאק הלוקחות שתיהן השראה מן הטבע וכל אחת מהן מעבירה, בשפתו הייחודית של היוצר, שהטבע אינו דומם.

דנה זלצמן / מונו נו אווארה ("הפאתוס של הדברים" ביפנית)

אוצר: ירון הרמתי

טקסט: ד"ר דיויד גרייבס

"לשקול נוצות?" פלוני עשוי לשאול בתמיהה. "לבנים גסות על כר לבן צחור?" על פניו, דנה זלצמן ממשיכה מסורת ציורית עשירה של המערב בכך שהיא מציירת טבע-דומם. כך כותב ד"ר דיויד גרייבס במאמרו לקטלוג המלווה את התערוכה **"מונו נו אווארה"** בגלריה זימאק: ציירים רבים כיום מגלים ענין מחודש בטבע-דומם. אולם, בשונה מציורי הטבע-דומם של המאסטרים ההולנדים במאה ה-17, אשר נטו לצייר חפצים יקרי-ערך ואקזוטיים, אמנים רבים כיום נוטים לצייר חפצים יומיומיים לא מרשימים במיוחד – כיכר לחם, צנצנת חמוצים, קופסאת סרדינים... ציירי היומיום הללו, ואולי בהשפעת אמנים כאנטוניו לופז גרסיה הספרדי או ישראל הרשברג אצלנו, מתרכזים ב'כאן ועכשיו', ומנסים להתרחק ממשמעויות "עמוקות" יותר הצפונות בשפה הציורית שלהם. לא כך דנה.

בעבור זלצמן, החפץ הפשוט ביותר – משקל, תיבת דאר, קן של ציפור, לבנה – הוא שער לממלכה עשירה ומורכבת של רעיונות, אפשרויות וסנטימנטים. לכל חפץ שזכה יש סיפור חיים, והיא מבקשת להראותו. החפץ פשוט, אבל הסיפור כל כך מורכב שאי-אפשר סתם לספר אותו, צריך להראות אותו.

תמונות ציוריה של דנה זלצמן. קרדיט צילום - אביב קורץ

דנה מציבה את החפץ ואת סיפורו בזרקאור של הכיארסקורו המסורתי. האור-צל המסורתי אינו רק בחזקת "התכתבות" עם הציור הבארוקי, הוא משחק תפקיד חשוב בציור של דנה. האור חושף, החושך מערסל, והאחד אינו קיים ללא השני. יש דברים בסיפור חייה של לבנה או של תיבת דואר שהם גלויים, וישנם דברים שהם נסתרים. אור וחושך, גלוי ונסתר, תשובות ושאלות, והם כולם כרוכים זה בזה.

זלצמן מנהלת דיאלוג עם שתי תפיסות עולם מנוגדות, המערב והמזרח. על כן, היא מציירת חפצים מערביים בז'אנר אירופאי, אבל האסתטיקה של דימויים אלו היא יפנית. משום כך, הדימויים של דנה נראים לנו ריאליסטיים ובדיוניים בעת ובעונה אחת. כי כך מתנהלים החיים בעולמה הציורי. באסתטיקה היפנית, חפץ יפה יראה לא גמור, לא מושלם, אפילו לא שלם. הוא מראה את פגמיו, מראה שהוא עדיין בתהליך של התהוות, עדיין במצב לא סופי של היות. זו תפיסה מנוגדת לתפיסת היופי הקלאסי במערב. במערב, אידיאת היופי הינו מושלם, נצחי. במערב, יצירת האמנות הקלאסית שואפת לאמת מוחלטת, בלתי-משתנה ועל-זמנית.

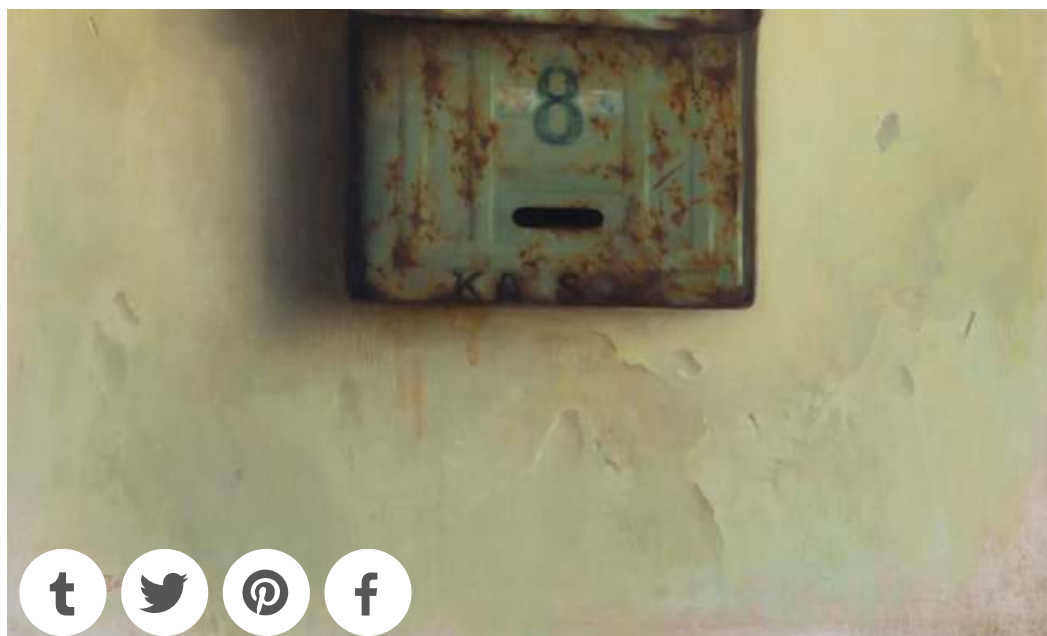

תמונות ציוריה של דנה זלצמן. קרדיט צילום - אביב קורץ

במזרח נהפוך-הוא: הקלאסיקה היפנית שואפת להראות עולם בהתהוות מתמדת, דינמית, נוצרת ומתכלה ללא הרף. שורשי מושג הוואבי בבודהיזם הסיני העתיק, ושורשים אלו נטועים בתפיסת עולם שבו הכל חולף, ארעי, ושאין דבר קבוע, מושלם או אפילו גמור. כאשר כל הדברים בטבע, וכל החפצים שאנו מייצרים, כולם מתקיימים זמנית בנהר הזורם של המציאות, הרי גורלו של חפץ – חדלונו – ידוע מראש ומגולם בתוך החפץ מלכתחילה. לגישה זו קוראים "מונו נו אווארה" ("הפאתוס של הדברים", mono no aware) בפי היפנים. הוא מורה על הלך רוח מיוחד במינו של רגישות אמפתית לבר-חלוף, מן המוצק ביותר ועד לאווירי ביותר, ממשקולת הברזל ועד לנוצת הפוך.

דנה זלצמן ילידת 1982 נחשבת היום מהציירות המובילות והמוערכות בארץ מציירת בעיקר טבע דומם שבו יוצקת את הפרשנות שלה ואת המבט הייחודי לה. זלצמן, למדה בתל חי, ובמקביל לקחה שיעורי ציור פיגורטיבי בקיבוץ הגושרים. כשסיימה את לימודיה נסעה לנוווגיה ללמוד עם הצייר אוד נדרום. בשנת 2009 בלי תכנון מוקדם, התקבלה ללימודים ב Florence academy of art בפירנצה, איטליה והתחילה את לימודיה בתכנית בת שלוש שנים, של רישום וציור. במהלך הלימודים זכתה בפרסים Honorable mention for best still life painting Tinturi family scholarship award The arc scholarship award, second place בשנת 2012 חזרה ארצה ומאז חיה ויוצרת בגבעת עדה. זלצמן מציגה בתערוכות בארץ ובעולם. עבודותיה נמצאות באוספים חשובים, פרטים וציבוריים. זוהי תערוכת היחיד השניה שלה בגלריה זימאק לאמנות עכשווית.

תמונות ציוריה של דנה זלצמן. קרדיט צילום - אביב קורץ

ווילי ורגינר / קלאס

אוצר: ירון הרמתי

"קלאס" הוא שמו של משחק הילדים הידוע, המכונה באיטליה: "משחק העולם". על פי גרסת הרחוב האיטלקי, הילדים מדלגים בין מספרים כתובים בגיר, ומטרתם היא אחת: להגיע מהאדמה אל גן העדן.

התערוכה שברא האמן האיטלקי ווילי ורגינר, מתכתבת עם הרומן "קלאס" מאת הסופר הארגנטינאי חוליו קורטאסר. "קלאס" הוא ספר פולחן עטור פרסים שנכתב בשנת 1936, ששינה את פני הספרות הלטינית והותיר את חותמו הנצחי על ספרות העולם.

העבודות של ווילי ורגינר בהשראת קורטאסר, הן לפני הכל, שפה ספרותית חדשה. הן עוסקות בקשר הנסתר בין תודעה, מקום ושפה ופסליו כבדי המסה ועתירי הנפח, מתעוררים לחיים במרחב בו הם ממוקמים.

כמו אצל קורטאסר, גם אצל ורגינר המציאות כפי שאנו מכירים אותה, אינה רלוונטית. המפתח להבין אותה נעוץ בגופים המתערבבים בין עולמות דמיון שונים, במימדים ובמרחקים משתנים, ובשחרור נקודת אחיזה בזמן.

הדמויות בתערוכה מבוססות על אנשים על-זמניים, אשר יצרו מערכות יחסים מקוריות ורבות משמעות עם המציאות. ניתן לקרוא את העבודות הללו כמעין יצירה ספרותית סוריאליסטית, או להכליל אותם תחת קטגוריית היפר-ריאליזם באמנות. אך יחד עם זאת ניתן לראות בהן צורה חדשה של על-מציאות: השתקפות כלל המציאויות האפשריות בנשימה אחת.

חווית הצפייה בעבודותיו של ורגינר מציעה חווית מציאות חלופית, שמתנגדת להגדרות פוסט-מודרניסטיות סדורות. היצירה בכללותה מתכתבת עם תחושת תלישות מופלאה ומתמדת, וממלאת אותה ברגעי חסד אנושיים ומוכרים.

אותם רגעים מזמינים את הצופה להיכנס פנימה, לכדי משחק פרוץ, קומי ונוגע ללב. בעקבות "קלאס" תוכלו להתוודע לעולם רגשי חדש. לדילוג בין אדמה לשמיים. למטאפורה של חיים.

(יעוץ ספרותי: שרי שביט).

וילי ורגינר יליד 1957, ברסנונה, איטליה מתגורר ויוצר באורטיסיי, נחשב לאחד האמנים העכשוויים הטובים ביותר באיטליה. ורגינר שואב השראה מן הטבע ומשברירותו התמידית, ויוצר פסלי עץ היפר-ריאליסטיים. פסליו עוסקים באנשים, במקומות ובשורשים, אך חפים מסנטימנטים ומזמינים שבירה של צורה. בזכות הסוריאלזם התמידי הטבוע בהן, עבודותיו עזות המבע והצבע, מביעות אפשרויות חדשות לפרשנות פיגורטיבית.

יצירות האמנות הייחודיות שלו זכו לתמיכה בינלאומית והוצגו במוזיאונים וגלריות חשובות ברחבי העולם. ביניהן הבינאלה ה-54 בוונציה, המוזיאון לאמנות עכשווית בליסונה, המרכז לאמנות עכשווית בטרנטינו, וכן משתייכות לאוספים פרטיים רבים.

